

УДК 339.92:330.3

ІМПЕРАТИВИ ЕКОНОМІЧНОЇ ДИПЛОМАТІЇ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНОЇ НЕОКОНВЕРГЕНЦІЇ

БІЛОРУС О.Г.,
доктор економічних
наук, професор,
головний науковий
співробітник відділу
економічної теорії
Державна установа
«Інститут економіки і
прогнозування» НАН
України,
академік НАН
України,
Надзвичайний і
Повноважний Посол
України

Розглядаються питання нової ролі і місця глобальної економічної дипломатії в умовах силової економічної глобалізації та формування світ-системи постіндустріального корпоративно-державного глобалізму. Економічний глобалізм з його тотальною владою фінансового капіталу, новими формами експлуатації країн є сучасною формою глобального економічного імперіалізму. Глобальний солідаризм держав і їх рівноправне співробітництво і співрозвиток, створення нових інтеграційних світових структур, що витісняють структури економіки приватної наживи, є безальтернативною стратегією глобального розвитку і економічної дипломатії.

Ключові слова: світ-система, економічний глобалізм, солідаризм, співрозвиток, інтеграційні структури, економічна дипломатія.

Вищим сучасним імперативом науки є пошук розуміння напрямів світового розвитку, його законів і сили. На рубежі нового III тисячоліття перед людством гостро постало питання про нову систему світоустрою – систему постіндустріального глобалізму, яка вже стала панівним чинником світового розвитку. Глобалізм автоматично означає зміну існуючого світопорядку на користь країн-глобалізаторів і глобальних мегакорпорацій, формування **нового глобального економічного порядку**. Останній означає де-факто зрощування інтересів, стратегій і механізмів світового панування та гегемонії глобальних корпорацій, найбільш могутніх держав і країн-глобалізаторів, міжнародних організацій. У перспективі – це абсолютна економічна і політична влада союзів гло-

бальних мегакорпорацій. Вона – найбільша загроза сучасності та нова форма надексплуатації більшості країн і регіонів. Ця нова форма світового панування – ні що інше, як ультрасучасна **форма глобального імперіалізму**, що приносить нову абсолютну і тотальну форму експлуатації (експлуатація людини людиною, держави державою, національного капіталу глобальним капіталом), бідності та руйнує глобальне демократичне суспільство.

Нинішня силова економічна глобалізація веде до дезінтеграції та дивергенції світу. Починається новий агресивний переділ світу, в основі якого лежать глобальні конфлікти і боротьба за владу націй-держав проти влади глобалізму і глобалізаторів. Людство знову стоїть перед великим випробуванням на зрілість, йому потрібна демократична глобалізація знизу як природна глобальна інтеграція, а не силова глобалізація корпорацій. І саме те, що глобалізація стала не лише ареною економічної конкуренції нового типу, але й сферою політичного суперництва і протистояння, ставить у центр уваги наукове обґрунтування закономірностей, шляхів і перспектив розвитку людства.

У сучасних умовах конкурентоспроможність економічних систем будь-якого рівня визначальною мірою залежить від внутрішніх і, особливо, зовнішніх чинників, вплив і значення останніх стрімко зростає. Формування економічної системи глобалізму з розвитком загального глобалізаційного процесу привело до створення системи мондіалізму як якісно нової стадії в процесі технологічного розвитку, інтернаціоналізації світової економіки, політики, соціально-культурного життя. При цьому ми виходимо із позицій базової, визначальної ролі економічної глобалізації, яка веде до формування глобального конкурентного простору, формування незнаного раніше глобального корпоративно-державного симбіозу глобальних корпорацій та могутніх держав-глобалізаторів, які самі по собі перетворюються з націй-держав у глобальні корпоративні держави. Держави-корпорації стають господарями глобального конкурентного простору. Глобальна конкуренція малих і середніх націй-держав із гігантами державами-корпораціями – це тотальна війна могутніх держав проти слабких держав, яка завжди закінчується поразкою останніх. Неконтрольоване зрощування інтересів держав-глобалізаторів, глобальних ТНК і глобальних міжнародних організацій неминує призводити до створення однополюсної глобальної надсистеми і нового тотального світопорядку.

Кінець XX і початок XXI століття ознаменувалися переходом від ери двополюсного світу з двома протилежними системами – капіталізму і соціалізму до штучно сформованої однополюсної світової системи. З історичної сцени сходять як суспільно-політична система соціалізму, що була глобальним експериментом, так і система класичного капіталізму, що трансформувалася не лише в соціалізовану капіталістичну систему (соціально орієнтована ринкова економіка), але й у небачену за своїми колосальними масштабами суспільно-політичну систему глобалізму – модерного, тотального імперіалізму.

Незважаючи на такі драматичні зміни, людство продовжує жити за старими догмами політичної економії XIX століття. Конфлікт між старими доктринами і концептуальними парадигмами та новими системами, масштабами та новою якістю реального розвитку став антагоністичним і потребує невідкладного розв'язання. Проте в цьому не зацікавлені наймогутніші сили корпоративно-державного глобалізму. Вони готові пожертвувати інтересами безпеки глобального розвитку заради збереження своєї економічної і політичної влади.

Не будучи прямим противником системи глобалізму та антиглобалістом, але відображаючи в повній мірі інтереси країн, що розвиваються, К. Аннан виступає за створення глобальної системи, альтернативної вже діючій системі тотального глобалізму. «Сегодня как никогда человечество нуждается в функционирующей глобальной системе. Опыт неизменно показывает, что эта система действует плохо, когда члены организации держатся особняком, и гораздо лучше, когда имеет место единство, дальновидность и участие стран». Це є прямий заклик до міждержавного глобального солідаризму багатьох десятків малих і середніх країн, яких нещадно експлуатує система економічного глобалізму, формуючи для себе глобальний ринок, нав'язуючи всім свої «життєво важливі» інтереси розвитку.

Уже є загальновизнаним, що в останній чверті XX століття світовий економічний, політичний, соціальний і гуманітарний розвиток остаточно і безповоротно перетворився в глобальний розвиток, який має свої специфічні закономірності та закони. А глобалізація реально стала визначальним процесом, основною закономірністю і головною тенденцією розвитку. В цьому зв'язку ми логічно дійшли висновку щодо існування об'єктивних законів глобалізму, в тому числі і закону глобалізації.²

Сучасні масштаби і структура процесів глобалізації вже набули незворотного тотального характеру. Наприкінці ХХ століття людство опинилося в прірві нового глобального цивілізаційного розриву, який загрожує катастрофою і неминуче диктує новий вибір. Суть такого розриву полягає в тому, що природно інтегрований світ штучно і в корисливих цілях розділено на три нерівноправні частини. Коло перше – країни «золотого мільярда». Це лише 30 країн – технологічних лідерів, які генерують вищі технології, інтелектуально експлуатують весь світ і перейшли в технотронно-інформаційне суспільство. Вони досягли такого рівня та якості глобальної конкурентоспроможності, завдяки якому мають можливість не дати іншим країнам їх «наздогнати і перегнати». Коло друге – ще 20 країн, які здатні використовувати високі технології в тих чи тих масштабах. Сподіваємося, що сюди відноситься і Україна. Коло третє – це понад 150 держав і країн, які не здатні до конкурентного саморозвитку в глобалізованому середовищі й приречені на хронічну незворотну бідність, все більше відставання і навіть деградацію. Чи ж можуть мільярди жителів країн третього кола згодитися зі своїм безнадійним становищем? Безумовно, ні. Нині економічні та політичні еліти багатьох країн починають краще розуміти сутність, місце і роль сучасних силових процесів глобалізації, які ведуть до формування системи глобалізму, з його руйнівними соціально-економічними наслідками.

Сучасний глобальний розвиток несе в собі нові небачені загрози. Найбільшими серед них є тотальний силовий глобалізм як нова світова тоталітарна система, з одного боку, та старий консервативний індустріалізм як світова система, що відмирає, – з іншого. Глобальна перспектива залежатиме від того, якою мірою світове суспільство стане єдиною світовою сім'єю, зрозуміє характер нових глобальних загроз і солідаризується для протистояння їм, використовуючи національні та міжнародні інститути і механізми. Лише деякі дослідники займаються модерними проблемами розвитку³.

На порядку денному глобального розвитку ХХІ століття постали нові повеління (імперативи), які відображають специфіку постіндустріального (постекономічного) етапу глобального розвитку. Серед них – глобальна інтеграція і синхронізація розвитку, глобальний економічний еквілібрізм, глобальна монопольна економічна неконкуренція, глобальний соціальний і міждержавний солідаризм, гуманізація розвитку та його інтелектуаліза-

ція, екологізація глобального виробництва, перехід до глобальної усталеності розвитку, формування елементів ноосферного розвитку.

Глобалізація, інтеграція і цивілізаційні розриви світу – суспільств високих технологічних цивілізацій, з одного боку, і суспільств традиційно-консервативного розвитку – з іншого, висуваються на світовий порядок денний з усе більшою наполегливістю. Відповідальні політики і вчені розуміють, що силова система тотального корпоративного глобалізму, базована на традиційній системі економіки наживи, веде людство до катастрофи. Вихід лише один – перехід до глобальної ноосферної економіки, або економіки людського розуму, коли людство житиме і розвиватиметься, як одна сім'я, а найвищою метою буде не нажива, а вища духовність і якість життя для всіх жителів планети Земля.

У такому разі вищою цивілізаційною стратегією стане не лише економічна могутність націй-держав, їх конкуренція і боротьба за світове лідерство й домінування, а загальносвітова глобальна інтеграція, системні та структурні трансформації як світової економіки, так і системи світопорядку в цілому.

Нова земна ноосферна цивілізація є безальтернативним імперативом, головною проблемою майбутнього. Але перехід до неї можливий лише через глобально організований і керований сталий розвиток, через глобальний солідаризм. Сучасний тотальний економічний глобалізм як вакханалія глобального пограбування і руйнації планети Земля повинен зійти з історичної сцени вже в ХХІ ст. Принципи взаємодії Людства і Біосфери необхідно перевести з економічної бази на ноосферну. Неухильний і неконтрольований кількісний розвиток світової економіки, а також неконтрольоване збільшення чисельності населення (що знову-таки штовхає гіперрозвиток економіки) призвели до такого перевантаження Землі господарською діяльністю людства, що деякі наслідки цього вже стали незворотними, оскільки більшість природних ресурсів є невідновлюваними. Нинішній світ як єдність Біосфери і Людства (гомосфера) вступив у принципово нову критично перевантажену епоху. Світ вже розвивається за межами прийнятого рівня розвитку. Цей незворотний результат і є основною сутністю сучасності. Але повернути людську цивілізацію назад до старих природних меж неможливо. Тим більш неможливим і неприйнятним є Інерційний рух людства до колапсу і не-

буття. Прогнозно-прикладна функція глобалістики як науки полягає в тому, щоб визначити нові закономірності та нові шляхи розвитку людства.

Тому ми вважаємо передчасними заяви деяких авторів, що вже сьогодні ми маємо принаймні теоретичну модель керованого світу.⁴ Навіть якби така модель існувала, то від моделі до діючої системи глобального менеджменту і маркетингу – величезна дистанція. Разом з тим потрібно визнати, що вже зроблено перший історичний крок у формуванні цілісної картини світу в єдності і взаємодії всіх трьох глобальних сфер людської діяльності – екологічної, соціальної та економічної. Як бачимо, з позицій сучасної глобалістики, яка відображає імперативи виживання, примат економіки відходить на третє місце. А першим пріоритетом стає екологія як середовище існування людської спільноти. Другим авторитетом є соціологія, яка в центр розвитку ставить саме людину.

Виходячи з найвищої сучасної мети – збереження земної цивілізації і переходу до нової якості розвитку, глобалістика пропонує низку наукових рекомендацій, які, на жаль, ще не стали загальноприйнятими. Серед них такі:

- *про необхідність стабілізації (не зростання) та обмеження масштабів світової економіки, енергетики і чисельності населення світу;*
- *про необхідність зміни територіальної, галузевої та організаційної структури економіки світу;*
- *про необхідність зміни панівної економічної системи світу з тотального капітал-глобалізму на інтегровану систему глобального економічного солідаризму;*
- *про необхідність запровадження стратегічних механізмів управління світовим розвитком;*
- *про необхідність запровадження системи фінансових рентних платежів, квот забруднення, санкцій за забруднення, а також міжнародної торгівлі квотами;*
- *про необхідність поступового переходу від капітал-глобалізму як тотальної економічної системи, що руйнує біосферу і земну цивілізацію, до нової світової соціально-економічної системи солідарного, ноосферного типу.*

Реальна реінтеграція України в європейські та євроатлантичні структури, а тим більше офіційне членство нашої держави в ЄС і НАТО неможливі без переходу країни на шлях сталого розвитку. А це, у свою чергу, потребує налагодження відповідної великої державної роботи. Йдеться не лише про розроблення національної стратегії сталого

розвитку. Така стратегія не може бути ізольованим документом. Вона має бути покладена в основу стратегічного документа вищого рангу – Національної стратегії розвитку на період 2015-2025 рр. Причому Національна стратегія розвитку України має бути глобально-орієнтованою. Вона повинна стати стратегією переходу від індустріального до постіндустріального інформаційного суспільства. Вирішення складних завдань стратегічного прогнозування і стратегічного планування, в тому числі модернізації України на принципах сталого розвитку, потребує створення особливих механізмів і структур у загальній системі державного менеджменту. Світовий досвід показує, що передові і найбільш конкурентоспроможні країни, такі як США, Канада, країни ЄС, Японія, Південна Корея, створили свої специфічні системи управління перспективним розвитком і домоглися великих успіхів. В Україні ще немає системи державного управління довгостроковим, стратегічним розвитком, що вже реально стало проблемою національної безпеки. Дослідження, виконані в системі Національної академії наук України⁵, показали, що переведення України на принципи сталого розвитку є одним із шляхів безпечного економічного, соціального та екологічного розвитку.

У перший період незалежності через стратегічну некомпетентність владного режиму, який стояв на позиціях традиційно-консервативного індустріалізму, Україна втратила шанси модернізації структури економіки і переходу на рейки постіндустріалізму. Ще й нині існує важка інерція світогляду урядовців, які тягнуть у бік реіндустріалізації України на низькій технологічній основі 3-го і 4-го технологічних укладів (металургія, неорганічна хімія, гірничодобувна промисловість, автомобілебудування, літакобудування, виробництво традиційних будівельних матеріалів, харчова промисловість, органічна хімія).

Нав'язана Україні стратегія і нинішня реальна практика традиційної, консервативної, індустріальної інерції екстенсивного типу веде до хронічного відставання і низького рівня міжнародної конкурентоспроможності середньорозвиненої країни як сировинного придатка передових західних країн. Тому перед новою демократичною владою стоїть завдання одночасного комплексного вирішення завдань прискорення економічного розвитку, переведення економіки на інноваційно-інвестиційну модель постіндустріального сталого розвитку. Постіндустріальна парадигма сталого

розвитку має бути сприйнята новою владою України як національна стратегія розвитку.

Тобто йдеться про те, щоби майбутній уряд народної довіри перейшов від стилю роботи пожежної команди до повноцінної діяльності з вирішення перспективних проблем на глибину стратегічного горизонту на 25-30 років. Цього потребують національні інтереси України і глобальні загрози. Будь-які подальші зволікання із розвитком вітчизняного постіндустріального комплексу посилюють загрози національній безпеці України через постійний програвш провідним країнам – лідерам глобальної конкуренції та консервують успадковану системну кризу. Розроблення і послідовна реалізація національної стратегії сталого розвитку України, змістом якої є переведення країни на шлях постіндустріального сталого розвитку, є найвищим суспільним імперативом.

Гостро реагуючи на агресію Росії проти України, один з батьків-фундаторів незалежної України экс-президент України Л.М. Кравчук нещодавно справедливо заявив, що стратегічна самоневизначеність України протягом майже чверті століття стала великою загрозою її суверенній державності і загальноєвропейською і загальносвітовою геостратегічною проблемою. Вимагаючи законодавчо визначитися і затвердити Національну стратегію України, він ставить це імперативне питання безпеки розвитку нашої держави дещо в некоректній постановці: або Європа (Захід) або Євразія (Росія). При цьому, як бачимо залишаються відкритими обидві можливості. Як нам здається, така постановка питання є не тільки некоректною, а й безперспективною, бо європейське самовизначення України здійснено Законом України «Про засади зовнішньої і внутрішньої політики». Але, незважаючи на край гостру актуальність і причину значимість Національної стратегії розвитку України немає й досі. Оглядаючись на більш могутніх сусідів (Росія) керівники Верховної Ради і Уряду не спромоглися знайти вирішення цього історичного завдання, а Президенти України балансували між глобальними центрами сили (США, ЄС і Росія (Євразія), застосовуючи політичну екілібристику багатовекторності чи багаточисельного стратегічного партнерства, яке так і не забезпечило безпеки суверенного розвитку України. Як результат такої політики маємо драматичну історичну і політичну ситуацію в Україні.

Одним з головних протиріч сучасного глобального розвитку є зростаючий конфлікт «...міжду

возрастанием роли человека-творца в общественном производстве и усилением экономического и социального неравенства с середины 70-х годов прошлого века, что стало основополагающим фактором макроэкономического разбалансирования мирового хозяйства... Стержневым направлением выхода из (глобального – О.Б.) кризиса является преодоление экономического и социального неравенства, а не финансовая стабилизация за счет сокращения доходов (как рекомендует традиционная макроэкономика)».⁶

Суть сучасного глобального і геоекономічного ландшафту і глобального простору визначається зростанням глобальної нестабільності, яке привносить нові реалії і виклики. Агресія Росії в Східній Європі почалась не в 2014 році, а після розпаду СРСР – ще в 1991 р. Одна з таких нових реалій «нова» конфронтація Росії, як лідера Євразійського глобалізму з Заходом – базою наймогутнішого Євроатлантичного глобалізму. Період перезавантаження і співробітництва Росії і США закінчився. Росія (яка займає лише 2-2,5% в ВВП світу) прагне, перш за все, – повернутись до стратегії силового тиску, експансії, анексії сусідніх територій, захоплення економічного, промислового, науково-технічного потенціалу України, знищення суверенної державності України в ім'я реставрації пострадянської імперії якій об'єктивно немає місця в ХХІ столітті.

Що нового пропонує Росія? Нічого крім стратегії проникнення на сусідні території і їх захоплення для втягування у власні євразійські імперські системи. Російська стратегія «Последняя битва за Украину», яка реалізується в останні 10-15 років є виразним проявом глобальної кризи геополітики і небаченого загострення внутрішнього конфлікту у світ-системі глобалізму, конфлікту між євроатлантичним глобалізмом (США – ЄС) і євразійським глобалізмом (Росія). Росія шукає підсилення свого ослабленого потенціалу шляхом поглинанням «неслухняної України», яка вперто, хоч повільно і не впевнено, дрейфує в бік євроінтеграції і НАТО, як системи колективної безпеки.

Агресія Росії проти народу України – стратегічного партнера, який пожертвувавши своєю безпекою і відмовившись вперше у світовій історії від третього в світі ядерного потенціалу зробив унікальний історичний вплив в зміцненні міжнародної безпеки і безпеки Росії, яка стала на шлях реставрації імперії в ХХ столітті. Росія член РБООН, гарант безпеки України – остаточно зруйнувала

довіру до себе. Її гібридна військова агресія проти України є початком розпаду.

Сучасна світова дипломатія в умовах глобальної нестабільності не виконує захисні функції з гарантування безпеки розвитку країн. Агресивний євразійський глобалізм і нова сучасна глобальна конфронтація вимагає формування нової глобальної дипломатії і **дипломатики як науки**. Сучасна національна і міжнародна дипломатія ще не стали інструментом посилення глобальних інтеграційних процесів і процесів глобального солідаризму. Потрібна нова – глобальна дипломатія. Нова наука «Глобальна дипломатика» повинна виробити юридично-зобов'язуючі норми поведінки і вирішення проблем і викликів міжнародного і глобального характеру, особливо в сферах безпеки співрозвитку.

Нове стратегічне гасло Путіна «Мы сами всех задавим» – це агресивний євро-азійський глобалізм. Цим стратегічним гаслом агонуюча мілітаристська Росія кинула виклик всьому світу і собі перш за все. Одразу ж після розпаду СРСР, Росія яка першою вийшла з його складу 12 червня 1991 року, в односторонньому порядку оголосила себе єдиною правонаступницею СРСР, захопила всі його активи і золотовалютні запаси і розпочала агресивну політику реставрації Союзу під своєю егідою. Особливо агресивною Росія стала по відношенню до України, в якій бачила ключ до реставрації імперії.

Протягом усіх років суверенної державності України політика Росії по відношенню до свого найближчого сусіда була політикою тиску, шантажу і агресії, економічної і політичної експансії. Газові війни, торгівельні війни, підлив економіки, спроби захоплення ключових стратегічних галузей, втягування України в надурядові структури, підлив оборонної здатності. Україні нав'язували неприйнятні угоди і умови – це далеко не весь список «досягнень» Росії в боротьбі з суверенітетом України. Після розпаду СРСР імперська Росія створила в Україні небачену в історії світу п'яту колону, починаючи з рівнів сільських районів і закінчуючи Урядом, Парламентом і Адміністрацією Президента. Могутнім агентом впливу на Україну і її громадян стала Російська державна церква Московського Патріархату, яка давно оголосила

Україну своєю «канонічною» територією і частиною «Русского» світу і частиною Святої Русі. Політика «Возвращения к истокам» стала складовою державної політики Росії по дестабілізації України, підриву її економіки і розвалу державності. Повзуча багаторічна анексія Севастополя, базування Чорноморського флоту Росії, Харківські угоди, підконтрольні Росії прем'єри, міністри і навіть президенти України – ось шляхи і методи Росії по недопущенню України в ЄС і НАТО і по використанню України для реставрації імперії.

Компрадорські і колабораційні партії і інші структури (КПУ, Регіонів), парламентські фракції десятиліттями працюють на Росію. Тотальна державна корупція в Україні стала фінансовою базою сепаратистського руху на Україні. Великий бізнес України в значній своїй частині зацікавлено працював на Росію проти України, прикриваючись бізнесовими інтересами. Українська держава і національна дипломатія не виконали свою головну функцію – захисту національних інтересів, збереження територіальної цілісності України і соціальної інтеграції народу.

Олігархічно-кланова влада привела економіку України і її соціальну сферу до стану деградації, не захистила вищі цінності суверенної державності, верховенства права й справедливості для всіх. Досягнення мирної народної революції 2004 року були перекресленні компрадорською владою України в 2010-2013 рр.

Україна з початку Нового Майдану вступила на тяжкий і довгий шлях боротьби за свою державну незалежність, проти зазіхань імперської Росії, заплативши велику криваву ціну і окупацію частини території. Україна повинна зробити серйозні висновки з невдач першого етапу війни за незалежність від Росії. Програна Україною боротьба за Крим, з пасивним пацифізмом і втратою частини території, її окупацією Росією це ще не програна війна. Україна не має права програвати Росії війну за свою незалежність і територіальну цілісність. Сьогодні на Україну з надією дивиться весь світ, бо Український фронт боротьби проти Євразійського агресивного глобалізму і російського імперіалізму – це фронт боротьби за світову демократію. З допомогою демократичних країн світу Україна виграє цю нелегку боротьбу.

ПОСИЛАННЯ:

- ¹ Кофи Аннан. Пять уроков // Зеркало недели. – 2006. – № 48 (627). – 16-22 декабря.
- ² Білорус О.Г. Економічна система глобалізму: монографія. – К.: КНЕУ, 2001.
- ³ Білорус О.Г., Мацейко Ю.М. Глобальна перспектива і сталий розвиток. – К., 2006.
- ⁴ Федотов А.П. Глобалистика. Начало науки о современном мире. – М., 2002. – С. 8.
- ⁵ Білорус О.Г. та ін. Глобалізація і безпека розвитку. – К., 2000.
- ⁶ Гриценко К.Х. Стоимость, деньги и цена в зеркале современности. В коллективной монографии «Политическая экономия. Прошлое, настоящее, будущее». – К.: ЦУЛ, 2014. – С. 331.

Bilorus O. The Global Diplomacy's Imperatives under Conditions of Global Convergence / State Institution «Institute of Economics and Forecasting» NAS Ukraine

The article deals with the questions of the role and place of Global economic diplomacy under conditions of forced economic globalization and formation of world-system of post-industrial corporate-state globalism. Economic globalism with its total power of financial capital and with the new forms of exploitation is the modern form of the Global economic imperialism. The Global solidarism of nation-states and their equal cooperation and co-development, formation of new integrated world structures replaced the structure of private interest is without alternative strategy of global development and economic diplomacy.

Keywords: world-system, economic globalism, solidarity, co-development, integration structures, economic diplomacy.

Билорус.О.Г. Императивы экономической дипломатии в условиях глобальной конвергенции / Государственное учреждение «Институт экономики и прогнозирования» НАН Украины

Рассматриваются вопросы роли и места глобальной экономической дипломатии в условиях силовой экономической глобализации и формирования мир-системы постиндустриального корпоративно-государственного глобализма. Экономический глобализм с его тотальной властью финансового капитала, новыми формами эксплуатации стран является современной формой глобального экономического империализма. Глобальный солидаризм государств и их равноправное сотрудничество и соразвитие, создание новых интеграционных мировых структур замещающих структуры экономики частной наживы есть безальтернативная стратегия глобального развития и экономической дипломатии.

Ключевые слова: мир-система, экономический глобализм, солидаризм, соразвитие, интеграционные структуры, экономическая дипломатия.

Стаття надійшла до редакції: 21.01.2016

Рекомендовано до друку: 29.03.2016